

4
1966

ნახ. მ. ახმედოვი

— მიდი, უვილო! დროა, მიუღოსო ხალხს ახალი წელი!
 — რას ამბობ. ჯაბუა! მოსაკლავი თავი მაქვს?!

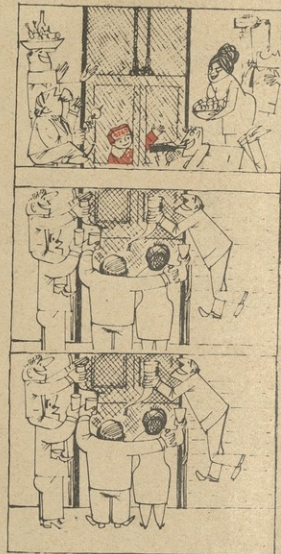
№ 24 (1250) თბილისი, დეკემბერი 1966

სიკნუ

ნანა აბესაძის რეკლამა

ნაპირი
დასრულდა

ახალი წელი ახალ სახლი.

ს. ჯ. ლომიძე

— ყველა თბილისელი ტანსაცმელი დასრულდა და გე რაღა დავაწავ, ღმერთო?
— ნენ სასარგებლოდ გეგონებ, იმ ათი წელი თურღო არ მუ სულა და რაღა წაღს გაუფრება ღმერთო!

ნაწესი წესი

ნაწესი

მეფობდა საქართველოში წველი—დროსაგან სვინი, ლენინის ორდენიანი, შოთა რუსთაველიანი, გამარჯვებულ მარტოვლი, შინაინ, დოვლიანი... სულა არ უფიქრა სივლიას წაღმა ტრიალი.

ნაწესი

მადლობა გვეთქმის, მტრითი რომ შეგებეთ ღმერთი მკობისა, ესკვლადორით რომ შეგვიდო დიდი რუსთაველის მსგ.

მალაჯი ვიღყო გავაღებთ, შრომობდეთ უფრო მეტ დროსა, თქვენ იცით, რამდენი მტრითი გასრდით თბილისის მტრისა!

ნაწესი

შეაღ წაქე შენს მტერს ჰქონდეს! შენ იყოფი ტორტოშინდა, დიდი ვიღყო მომილოცავს, შენ რომ ასე განგაძიდა, გაუმარჯოს ჰიპოთეზა მადარბოეთ წველს გმობო, სულ მიღწევა! ჩამორჩენს აწი რაღა მაე ქვე გინდა?!

ნაწესი

მეღმა წელმა სახაყო დიდი ვიღყო დავიწეს, კიდევ ბგერი წარმატება მიეტანოს ახალ წელსა,

შენს შესაქებ სადღეგრძელოს დღეს მე თხისს ვაძიო მექცავს, არეინ უთხრას შენს ნახეღვას: „წუ, ვაჭედი გაეტირება!“

ნაწესი

აწყო გავი-ცა-მარაღდა: ზრუნვა გიბრავლის მერმისმა, ფელის მუბოთა დედაო, დიდი სახსლეუ ურისა, გაქო, ვით გაქო, რა გაქო?! მერადა არ მალ-მიც უნისა, ეს ერთი ვიღყო ალაღ შენი კიდევ ათასი ბგერი სსეა!

ნაწესი

ნიკოლოზი და მაკოლა—ქართველთა დიდი „შანგემა...“ მიიღეს შოთას ზრეშია—სეღის-სეღ სავოგანებო, მათო მჭერეღლთა მოეგვა ქალაქი, ვრო-ანგემა, გამარეღვას მათი ღმეჭებო და მათი ნათარგანებო!

ნაწესი

მო, დავსეღო და ის შეგელოთ, ვინ გრმებოთა ცვა იცის, ვინ შეღრეღლთა ფორმულია ვარს, საღმორენეს მექებს, ვის მორჩილობს რჩეული აწრი, ვის სიბურის არ აქეს მიმი, სწენთა მუღლთა დრეგადობა დიდ ნიკოლოზ მუსსეღიქელი!

ნაწესი

მომწრება ბგერი ტრეუფის, შექების, ბგერი ტაძისა, ჰგორი მეგნეღრელი შრომის, წელს და გარვისა, ანათებს ბერი მანდა თავენი თეთრი ტაძირიზრად და ლოცავს ვინ ბუმბერაზ იანვე ბერიტაველას.

ნაწესი

შენი სასეღი ირავლი! იცისრა დიდი მისია, სარეუთაველო აზვი თუ ვინმეშია—მისია! ვაგინდაღდა შოთას, სტეშმეშია მეგობისა, შექს ღმეჭნი და სიტეგემა—ნაღლი და არა ნისია.

ნაწესი

ვის ჰქვენის ზრეშიონობა? ნინაზე უგეთ—არევისა, ქალეგი დასარისისა, დამაშათა, დარისისა; მამაგეშესეღ შეგე, ზოგს ეკასქანი არ მისცა, მას ტანსა კაბა აგვიდა მუბობი ბერისა მარღლისა!

ნაწესი

სწენი ზრემა ზანისტო... ის ზრეშია და ზარისი! ოგვიდა უფრო დიდი, დრამაზემა ჯადრ იცის; ვიურის წება არ მისცა ადრეცების დღარვისა; მუღამ ასე დამატობიზად მუსეკობდეს დავრა მისი!

ნაწესი

ნახეს შოთა მისკოგელთა: დვა კვარცხელზე დიდებულად და მსოფლიო უფრება უგვარების ტონელ სურათს... გავგანარა მენშეღრმა ზრემა—ქაში გარღვებო, დავგეღოცის საჭერეული, მოვავლოცეო, მტრისა, მურნად!

ნაწესი

ვუღიანა ვაჟაშვილი, ლია შიქაძე, შანგემა კლავიაშვილი და კლავიაშვილი ვაჟაშვილი... ამ ათი წლისაგან გილოცავთ—ტელევიზიის დღობას! დიქტორთა თვალად სიტრეუე გეშენი, მართ ვითა მუგობა, ენა, გინება, დიქტა!—ამდენი ქება გეუგვილი!... სეგირად სათემელ ტელესკიოთისი გეპობდეთ მოცაღობა!

ნაწესი

ცხრაშეტი—ბიშეგეცისა, დათრეშეღლის—ოგია; უთხალი ილიას ერთითა უფროსი მურტორცია. დამდგარან დინამოფონი და ერთაღერთ ზრისი ჰკოცნან, ვერ გეუგვათ, შედღეები სეგინდ რად არ მოცევა.

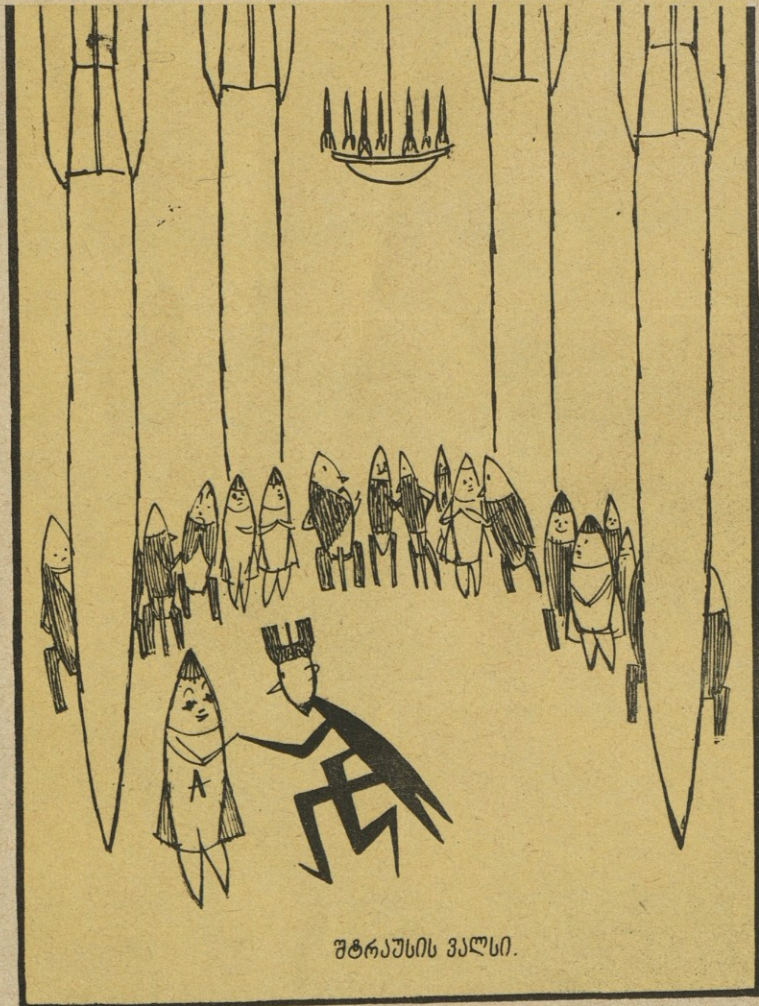
ნაწესი

გასრულდა საბოდეგეცისა... ვინა ვინა დამისა... საქარობე კამიორია... ვინა ვინა კამისა; ვიქეთა ღირეული ქეჭეჭე ზრეშისი მისისა; ვერ ვინმე ბათუ მელდა... ვინა ვინა დამისა.

ვიეტნამური საახალწლო ნაძვის ხე.

თავდაცვის ყოფილი მინისტრი შტრაუსი დაბეჯითებით მოითხოვს „ვეროპის ატომური ძალების“ შექმნას.

შტრაუსის ვალსი.

„მიცი, ამ ამბავს არ დამიჯერებთ. ასეთი ბედი მაქვს. არა და, რასაც ქვემოთ გიამბობთ, ნამდვილად მოხდა.“

ისე, კაცმა რომ თქვას, რატომ არ უნდა დაიჯეროთ? დღეღინი რომ წყნარი ოკეანედან ჟან გაბნენს პარიზში ტელეფონით ელაპარაკება, ტვისტს რომ ცეკვავს და ექვს კაცს არჩენს ზვიგენის ხახისგან, — გჯერათ. დაღესტნის ერთ აულში სამას ოცდაშვიდი წლის რამდენ-ზადე მამამისს ყოველდღე პინგ-პონგს რომ ეთამაშება, წინაში არ მოვიმატო, — გჯერათ. ჰოდა, აბა ესეც დაიჯერეთ.

...გაიოზი, ჩემი ძმაკაცი, ხედ იქცა. დიხს, დიხს, — ხედ! და იცით მერე რომელ ხედ? ნაძვისხედ, საახალწლო ნაძვისხედ.

აი, როგორ მოხდა ყველაფერი:
31 დეკემბერს სამსახურიდან დაბრუნდა გაიოზი. კარგ ხასიათზე იყო და უნდოდა, ცოლ-შვილიც აეყოლებინა. ცოტადღენი სორავი ადრე ჰქონდა მომარაგებული სახლში, ახლაც მოიტანა ნამცხვარი, ტკბილეული და ნაირნაირი ხილი. ერთი სიტყვით, რაც შეეძლო, თავი არ დაუზოგავს.

გაიოზის ცოლს — თამილას დიდი სითბო და კმაყოფილება არ გამოუხატავს არც ქმრისა და არც მისი ძღვენის მიმართ. შვილებიც არ გადარეულან სიხარულით. ეტყობა, ოჯახში ეგონათ, ახალი წელი აგვაშენებსო.

გაიოზი ხომ გულკეთილი კაცი და ოჯახისმოყვარული. შეეცადა, ხასიათზე მოეყვანა ოჯახის წევრები.

— ასე, ჩემო თამილა! ხომ გავიგონია, ყველი და პური, კეთილი გული. გავითვინო ბედნიერი ახალი წელი, ვიჭუჭუკუკო შეილებში!..

— ხო, მეტი საქმე არა მაქვს, მთელი დამე გეჭუჭუკუკები. ვის რად უნდა შენი კეთილი გული?! შენსავით ხედდება ახალ წელს საშას ოჯახი: ჩააცვა ცოლს ნაირ-ნაირები და მოსკოვში რესტორან „მეტროპოლიში“ არიან ალბათ ახლა გამოქიმილები. მე კი უნდა ვიყურებოთ ამ სამოთახიან სოროში და ვუყურო ჩემს დებილ შეილებს.

„დებილი შეილები“ კი თვალდაჭყეტილები და ყურებდაცქვეტილები ჩამომჯდარიყვნენ „დივან-ტანტზე“ და მშობლების ტკბილი საუბრიდან ერთ სიტყვასაც არ ტოვებდნენ დაუმუშავებულს.

გაიოზი გულკეთილი იყო და ოჯახისმოყვარული. კიდევ ერთხელ შეეცადა, ხასიათზე მოეყვანა თამილა:

— გენაცვალე! ტყუილად ბრაზობ, მშვენიერი ოჯახი გვაქვს და სხვისი შესაშური არაფერი გვჭირს... არაფერი გვაკლია!

— საჭმელიც გვაქვს და სასმელიც, ტიტველი არ დავდივართ! — გააგრძელა თამილამ. — ასე იტყვი ახლა. აღარ შემიძლია, გაილია ჩემი ახალგაზრდობა, როდისღა მოეფსურები ადამიანურ ცხოვრებას. აგერ, ჩვენი ლამარა ამერიკაში დაქრიალებს, მე კი ვაჭა-ფშაველას პროსპექტს ვერ გავცდი.

— ამერიკაში კი არა, აგერა პოლონეთში...
— არ ვიცი მე! საზღვარგარეთი ჩემთვის ამერიკაა.

გაიოზი გულკეთილი კაცი იყო და ოჯახისმოყვარული. კიდევ ერთხელ შეეცადა, აზრი შეეცვლევინებინა თამილასათვის:

— კი მაგრამ, ხომ ნახე, ლუიზას ქმარი მასეთმა ცხოვრებამ ციხის კარამდე რომ მიიყვანა?!
— ის ლუიზას ქმარი მიიყვანა, თვითონ ლუიზა ღმერთითვითა. რა ვიცი, მის არაფერი დატყობია და... ჩამსა-დახურვა მქონდეს და რაღად მინდა... ჰმ! — ჩაახველა თამილამ. — ასეა, ბატონო! შენ კიდევ უნაყოფო ხესავით ხარ!

გაიოზი გულკეთილი კაცი იყო და ოჯახისთვის თავდადებული. ჩაფიქრდა გაიოზი, ჩაფიქრდა და... ნელ-ნელა, ცოლ-შვილის თვალწინ, გადაიქცა... ხედ — ნამდვილ მწვანე ნაძვისხედ. ნაძვისხე კიდევ არაფერი, მაგრამ რა ძვირფასეულობა არ გამოუსხა გაიოზა-ნაძვისხეს — ეს ნორკის შუბაო, ეს ტრიკოტინის პალტოო. ეს ფრანგული ფხისაქმელები და სუნამოებით, ეს შალის საკაბეები და ნეილონის პერანგებით, ეს კურტკებით, ეს საგზურებით, ერთი სიტყვით, რა გინდა სულო და გულო!

ცოლი და შვილები ჯერ გაოგნებულები უყურებდნენ გაიოზის ხედ ქცევას. კვილიც კი დააპირეს, მაგრამ როცა დაინახეს, რა ძვირფასეულობა გამოეხა კაცს, გაშტერდნენ. ცოტა ხნის შემდეგ გონზე მოვიდნენ, ხელით შეხებენ ნივთებს და როცა დარწმუნდნენ, ნამდვილი იყო, ერთხმად აყაყანდნენ:

— უი, შენ კი გენაცვალე! ამ შუბაზე ვოცნებობდი...
— აუ, რა კურტკაა!..
— გლეჯვის ტუფლებია!
— დეედა, რა პერლონია!

გაიოზი გულკეთილი კაცი იყო და ოჯახისმოყვარული. ცოლ-შვილმა რომ გაიხარა, თვითონაც დიდად ისიამოვნა, ყველაფერს გრძობდა, მხოლოდ ლაპარაკი არ შეეძლო. დაესივნენ კაც-ხეს, ჩამოგლიჯეს ყველაფერი, ვის რა ეკუთვნოდა თუ არ ეკუთვნოდა. ნაძვისხეზე ერთი გაიოზის სარგო კოსტუმიც ეკიდა, უფროსი ბიჭი იმას რომ წაეპოტინა ჩამოსასხნელად, გაიოზმა იფიქრა, ვეტყვი, ეს მაინც დამიტოვოსო, მაგრამ, აბა, როგორ ეტყობა? ხეს ლაპარაკი ხომ არ შეუძლია!

ამ სინჯავა-ზომებაში რომ იყვნენ, მე შევადე მეგობრის სახლის კარი, ახალწლი. მოსალოცად მივედი. ვის ეცალა ჩემთვის.

— სად არის ოჯახის უფროსი-მეთქი, — ვიკითხე.
— აგერაა, ბატონო, — მიმითითა თამილამ და თან სარკვეში იზომებდა შუბას.
— სად?! — ვერ მოგკარი თვალი გაიოზს.
— აი, ხეს ვერ ხედავ?

გამიკვირდა.
— მამაზეციერს ვენაცვალე, იმდენი ვესვებე, რომ ამისრულა ნატვრა. ისევ მე, თორემ გაიოზი რის გამიკეთებელია, — ტრაბახობდა აღტაცებული თამილა.

— კი მაგრამ, რა ვქნათ ახლა? — ვიკითხე მე.
— რა უნდა ვქნათ, გადავაგდებთ, რაღად გვინდა. — მიპასუხეს ოჯახის წევრებმა.

ავტირდი: ნუ იზამთ, იქნებ, ისევ კაცად იქცეს ჩემი მეგობარი, დავაცადოთ-მეთქი.

თამილას ჭკუაში დაუჯდა ჩემი რჩევა.
— დავაცადოთ, იქნებ მომავალ ახალ წელს ისევ მოგვართვას საჩუქრებით. აიღეს გაიოზა-ნაძვისხე და ბუხარში შედეს ყოველი შემთხვევისთვის.

გაიოზა გულკეთილი კაცი იყო და ოჯახისმოყვარული. ყველაფერს გრძობდა. მაგრამ ვერ ლაპარაკობდა, ხეს ხომ არ შეუძლია ლაპარაკი.
ბუხარში აყუდებულ გაიოზა-ნაძვისხეს შიშით ღამეები არ სძინავს — ცენტრალური გათბობა რომ მოიშალოს და ბუხრის დანთება გადაწყვიტონ, მერე რა-ღა მემშველებათ, ფიქრობს საცოდავი.

ასე იყო ეს ამბავი. თქვენ გინდა დამიჯერეთ და გინდა — არა!
გურამ გოგარათელი

— ეს ხელოვნური ნაძვის ხეა. მე ცოცხალი მივლა!
— ცოცხალი და შეამია ამ არ იმიღება!

ძუნწი კაცი იყო დიდი ფული

კვირდა არ ხარჯავდა, არ ხარჯავდა და ფულს მობეზრდა უქმად ყოფნა, აღჯა და ის ძუნწი კაცი თვითონ დახარჯა.

ჯერ მისი პატროსნება დახარჯა. ამ დანახარჯით კარგად იქნოდა მსხვილ ფულთან ერთად. ნასუფრალით ხერდა ფულიც მოიმადლოდა.

შემდეგ მისი ვაჟაკობაც დახარჯა. მისი ნიჭი ჟარს გაატანა. სიყვარული კი ბანქონში წააგო. ბოლოს ფულს ძუნწი კაციდან თრად ორი კაცი შეჩრა. ტელეფონ-ავტომატით დარეკა მეგობარ ფულთან, მაგრამ ტელეფონ-ავტომატმა ის ძუნწი კაცი ჩაყლაბა.

ფულს იმედოდ ლატარის ერთადერთი ბილეთი-და დარჩნოდა — იქნებ, მედზე რამდენიმე ასეთივე კაცი მოუყო.

არლომ ახვლედიანი

ეკონომიკური გეგმისათვის

ახალი წელი გემზე

ნიანგის ფოსტა

„ნიანგის“ 1965 წლის მეოცე ნომერში გამოქვეყნებულ წერილში — „არიკა, უშველეთ!“ როგორც შემდეგ გამოირკვა, დაშვებული იყო უსუსტობანი.

როგორც თბილისის საქალაქო საბჭოს საბინაო სამმართველოს მთავარი ინჟინერი ამხ. ბელელაძე გვატყობინებს „საქალაქო საბჭოს აღმასკომის საექსპერტო ჯგუფმა 1965 წ. 16 ნოემბერს ადგილზე შეამოწმა მოქ. შ. კ. სამადაშვილის (მცხოვრები ნინოშვილის ქ. № 13-ში) განცხადება და დაადგინა, რომ ოქტომბრის რაისაბჭოს აღმასკომის საუწყებოთაშორისო კომისიის 1961 წლის 7 თებერვლის ოქმი № 3 გადაწყვეტილების შესაბამისად, ნება მიეცათ ნინოშვილის ქ. № 13 სახლის მცხოვრებლებს — არსენოვს, ტერასოვს, სამადაშვილსა და კვეციას (მცხ. ნინოშვილის ქ. № 13-ში) მიეშენებინათ შემიხული აივანი, ღია აივანი და სამზარეულო წარმოდგენილი პროექტის მიხედვით.

პროექტი არ იყო განხილული საქალაქო საბჭოს არქიტექტურისა და მშენებლობის განყოფილების მიერ, ფაქტურად მშენებლობა ჩატარებულია პროექტის დარღვევით, მიმდინარეობდა ოთახი, შუშაბანდის ნაწილი გამოყოფილია ოთახად, გარდა ამისა, პროექტში გათვალისწინებულია მოქ. სამადაშვილის შუშაბანდის გვერდზე არსებული დაშენებული სათავსოს გადახურვა თუნუქით, რაც ფაქტურად განხორციელებულია და მოქ. სამადაშვილი მოითხოვს, რომ ეს თუნუქით მოწყობილი სახურავი მოიხსნას, ღინაიდან ის გამოიწვიოს მისი ბინისა და შუშაბანდის სათავსოს გადახურვას ან გაცივებას ზაფხულის ან ზამთრის პერიოდში.

საექსპერტო კომისიას საჭიროდ მიანია აღნიშნული თუნუქის სახურავი მოიხსნას და რკინა-ბეტონის გადახურვაზე მოეწყოს ბრტყელი სახურავი სათანადო ქანობით“.

— რაღა ამ ტყვეში აშენებ სხლს?
— ნაძვის ხის მოჭრა აკრძალეს და ახე ვამოგონებო

ვერ ვესროლე კველ ფალიწადს

ახალ წელსა დროზე შევხვდი, წამიც არ დავახანე, მაგრამ წესი დავარღვიე, თოფი დაბლა დავხარე, — რუსთველის წელს ვერ ვესროლე, ტყვია ვერ დავახალე!

ნოდარ შამანაძე

ახე ტკბილად დაიბეჩადით!

მელიცივის მუშაებას

თვალში ჩინი, მკლავში ძალა ნურასოდეს შემოგაკლდეთ. ცდისთვის რამე თუ დაგჭირდეთ, მზად ვარ, ხელში შემოგაკვდეთ. თქვენ რომ წყლული ამომკვეთეთ, ჩავისუნთქე მთელი მკერდით. ყრუ ტკივილებს მაინცა ვგრძნობ, — ასე ტკბილად დამიბერდით!

სატელეფონო საღპურს

რა შეგცოდეთ ამის ფასი, ეს რა ყოფა დამაწიეთ, — ტელეფონი დამიდგით და მთელი ხალხი დამასიეთ. ღამე მაინც ნუ დამტანჯავთ, ნუ გამწირავთ სულ მთლად ბედით, წკრრრ! — ავდგები, ტუუუუ! — დავწვები. ასე ტკბილად დამიბერდით!

ჭურის ვაი-რაინდებს

ვწყავილი თქვენი შეყრის საათს, სახლში აღარ შემახედეთ, რას მერჩოდით, ახალ წელს რომ სასწრაფოში შემახვედრეთ? ეს წუთია გონს მოვედი, დასტაქარი მიდგას გვერდით, გატეხილ თავს მირემონტებს, ასე ტკბილად დამიბერდით!

პრიგოლ ჩიპვილაძე

მთავარი რედაქტორი
ნოდარ ლუმაბაძე.

სარედაქციო კოლეგია: ზ. ბოლქვაძე (პასუხისმგებელი მდივანი), ს. კლდიაშვილი, ნ. მაღაზონია, გ. ნიშნაძე (მთავ. რედ. მოადგილე), ნ. შველიძე, ო. კელიძე.

თბილისი. სატირისა და იუმორის ყურნალი „ნიანგი“. Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал «Нiangи». საქ. კვ. ცენტრალური კომიტეტის გამომცემლობა
რედაქციის მისამართი რუსთაველის პრ. № 42. ტელ. რედაქტორის 9-76-89. საერთო განყოფილების — 8-10-78.

ხელმოწ. დასაბ. 15/XII-1966 წ. ქალ. ზომა 70x108 1/8 0,5 ნახ. ფურც. 1,37. ფიზიკურ ფორმითა რაოდენობა 0,5, პირობით ფორმითა რაოდენობა 1, ხელნაწერები ავტორებს არ უბრუნდებათ. საქ. კვ ცვ გამომცემლობის სტანბა № 1. ლენინის ქ. № 14. შეკვ. № 4205 უფ 03397 ტირაჟი 55000

23
12/1 7

ნახ. ვ. ლოლუასი

— ვინ არის ეს კაცი, შე გათახსირებულო?!